

faam bekend staande apothekers moeten berusten bij het hoofdbestuur der maatschappij ter bev. der Pharmacie.

Nu zijn wij weer aan de beurt. Zullen wij ons van een vergissing laten overtuigen? En, zoo ja, zullen wij dan, als dwaze doktoren, uit ons humeur geraken, of, als verstandige lieden, hetzij in gift of gebruiksaanwijzing een wijziging brengen, of wel door een dik uitroepsteeken beduiden, dat wij ons recept zóó hebben bedoeld en niet anders?

ZIEKENFONDSTARIEVEN IN ENGELAND. — Te Deventer heeft men jaren lang 55 cents per hoofd en per jaar een knappe belooning gevonden voor een ziekenfondsdokter. En nu heeft men zelfs voor den onderkruiper, den lieveling van alle ziekenfonds-megalomanen, niet meer over dan 1 gulden. In Engeland denkt men daar anders over. In *the Brit. med. Journ.* (suppl. 10 Juli, bldz. 31) vinden wij een plaatselijke regeling, waar, bij een welstandsgrens van £ 18.— per week op het land en £ 24.— in de steden, voor geneeskundige hulp en geneesmiddelen £ 5.10 per jaar en per hoofd moet worden betaald; voor kinderen van 4 tot 16 jaar £ 2.40 per hoofd, met afzonderlijke betaling voor consulten, beenbreuken, narcose, miskramen en bevalingen. Het hoofdbestuur der Brit. med. Association wenscht overeenkomsten te sluiten op den grondslag van een tarief van £ 2.60 per kind, maar een inzender komt krachtig daartegen op. Een kind vereischt zeker niet minder arbeid dan een volwassene.

In Nederland wordt de behandeling van kinderen in de buspraktijk bijna als toegift beschouwd!

WAT DE STAAT MOET BIJPASSEN ALS HIJ RECHT VAN MEDESPREKEN WIL HEBBEN. — De „nationale gezondheidsverzekering” in Groot-Brittannië en Ierland heeft veel meer gekost dan was geraamd. In het verlopen boekjaar 26.200.000 P.St. Daarvoor heeft de staat bijgepast 6.613.950 P.St., zegge 80 millioen gulden (*Hospital*). Wie zulke sommen bijdraagt mag verlangen, een woordje mede te spreken. Jammer is het, dat men de verkeerde raming op zoo klein-geestige wijze op de dokters tracht te verhalen. In *The Brit. med. Journ.* beklagt zich een arts, dat de verzekeringscommissie siechts op twee van zijn recepten aanmerking had te maken wegens te veel voorschrijven, en hem niettemin verplichtte tot betaling van het beweerde teveel. Het ééne had 6 (Eng.) onsen van zekere mixtuur bevat, en de commissie vond, dat 4 ons het meeste was, dat men mocht voorschrijven; maar een andere dokter had van dezelfde commissie aanmerking gekregen omdat hij meer dan 6 onsen had voorgeschreven, zijnde dit het toegelaten maximum. En het tweede recept was door een consulent voorgeschreven en had hij uit beleefdheid onveranderd gelaten.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

NOG EENS HET UITGESTELDE VOORSTEL TOT BINDEND BESLUIT.

Ik zal zeer kort zijn, want ik ben overtuigd, dat anders niemand den moed zal over dit onderwerp nog iets te willen lezen. Slechts een enkel woord om, naar aanleiding van het in het voorlaatste nummer verschenen artikel van collega TJEENK WILLINK, een paar dingen recht te zetten.

10. Ik heb er in de verste verte niet aan gedacht eenig collega in mijn stuk (dit *Tijdschrift*, Tweede helft, n°. 1) te beschuldigen: ik heb niet anders gedaan dan een

feit geconstateerd om te verhinderen, dat een geheel te goeder trouw gegeven maar onjuist gebleken voorstelling dienst zou doen als argument ten gunste van het bewuste voorstel tot bindend besluit.

20. Collega TJEENK WILLINK dwaalt, als hij meent, dat de redactie van dit voorstel meer gaf dan in de bedoeling lag. Een ieder, die volledig op de hoogte is van het rapport der commissie BAART DE LA FAILLE c. s. en van het verhandelde ter vergadering in Leiden, weet dat deze redactie volkomen uitdrukt, wat de vergadering wenschte. De bedoeling was wel degelijk zoover te gaan als het voorstel wil; juist daarom wilde de vergadering van het rapport BAART DE LA FAILLE niets weten.

Voor het houden van nabeschouwingen is een scherpe en juiste formulering van het uitgangspunt eerste eisch.

Ik heb TJEENK WILLINK's artikel met belangstelling gelezen. Het heeft mij versterkt in mijn overtuiging, dat het algemeen bindend besluit, zooals het thans is voorgesteld, geen redelijke kans van slagen heeft; alleen op beperkt terrein — ik denk bijv. aan de honoreering van rapporten — acht ik bij algemeenen maatregel misschien iets te bereiken. Overigens trachte iedere afdeeling op dit gebied door een bindend besluit te regelen, wat haar met het oog op de zoo uiteenloopende plaatselijke omstandigheden gewenscht en — dit laatste vooral — bereikbaar voorkomt.

H. J. COERT.

EEN BESPOTTING DER VRIJE ARTSENKEUS.

Onder dezen titel behandelt de heer PINKHOF een misstand bij de *zoogenaamde* vrije artsenkeus van het ziekenfonds der Staatsspoorwegen. Hij erkent verder, dat dit ziekenfonds er een is, *zonder* vrije artsenkeus, en vervolgt, dat men hierin voorloopig zou kunnen berusten, gelijk nog zooveel werkgevers-ziekenfondsen worden geduld, waarin de werkgever den geneesheer aanstelt. Mijn vraag is: *worden* deze op den duur geduld? Ik meende, dat in onze Maatschappij het principe der vrije artsenkeuze uit aethische overwegingen als een van de eerste eischen voor ziekenfondsen is aangenomen! En ik lees bij de bespreking van den ziekenfondsstrijd in Deventer in hetzelfde nummer van dit *Tijdschrift*, als *eerste* van de *voornaamste, ernstige* grieven:

„dat er geen vrije artsenkeuze is, m. a. w. dat alle te goeder naam en faam bekend „staande geneesheeren, wier werkkkring zich uitstrekt over het gebied van het ziekenfonds, niet het recht hebben als geneesheer toe te treden, enz.”.

Hieruit blijkt, dat het hoofdbestuur onzer Maatschappij zich zeer zeker op het standpunt van den eisch der vrije artsenkeus stelt, ook voor reeds bestaande ziekenfondsen, hoewel die eisch nog niet gevoegd is bij de zes „minimumvoorwaarden”.

Hoeveel te meer mag men dien eisch stellen aan een groot lichaam als het ziekenfonds der Staatsspoorwegen, vooral waar de inwilliging van dien eisch door ons allen als noodzakelijk beschouwd wordt in het belang van het groot getal leden van dit ziekenfonds en *er bij de spoorwegmaatschappijen, evenmin als bij de Rijksverzekeringsbank overwegende bezwaren bestaan tot inwilliging hiervan*. Of moet het „manifest” van het bestuur der Vereeniging van spoorwegartsen, indertijd in dit *Tijdschrift* opgenomen, als bewijs hiervoor dienen? Het feit, dat niemand het der moeite waard heeft gevonden, deze „argumenten” (?) te weerspreken, zegt genoeg.

Indien het, wat om meer dan één reden te betreuren was, niet zoo laat geworden was op den tweeden dag der algemeene vergadering, was het mijn plan geweest, het hoofdbestuur de volgende vraag te stellen:

„Ligt het in de bedoeling van het hoofdbestuur, bij de ziekenfondsen der spoorwegmaatschappijen met kracht aan te dringen op een spoedige instelling der door „alle leden onzer maatschappij uit aethisch oogpunt zoozeer verlangde vrije artsenkeus?”